

Obiols vesteix l'alternativa

Raimon Obiols ja té enllestit el llibre on exposa els continguts principals del que ha de ser l'alternativa progressista a Catalunya. El president del PSC defensa la viabilitat de la seva proposta, i situa Maragall com a possible cap d'aquest procés.

Raimon Obiols, un dels polítics intel·lectualment més prolífics de casa nostra, ha posat negre sobre blanc les seves reflexions. El resultat es pot llegir en un llibre editat per Empúries que serà presentat el proper dia 9 de juny amb el títol de *Nou segle, nou cicle*. Els encarregats de presentar-lo seran Pasqual Maragall i Josep Lluís López Bulla. El llibre conté, en paraules de l'autor, "un projecte possible per al nostre poble" o, com diu el subtítol del volum, "Un nou projecte per la Catalunya del segle XXI".

El president del PSC defensa la necessitat i la viabilitat de crear una nova majoria a Catalunya a partir d'un procés de confluència dels sectors de centre esquerra. Al llarg de l'escrit, Obiols esbossa

els continguts que hauria de tenir aquesta alternativa d'esquerres i atorga el lideratge del procés a Pasqual Maragall, a qui dedica importants elogis. Amb constants referències al recentment triomfador laborisme britànic, l'ex-secretari general del PSC no estalvia tampoc dures crítiques a la situació actual del seu partit i al procés que va conduir a la seva decapitació.

La tesi del llibre d'Obiols és que a Catalunya actualment es donen les condicions per vertebrar una majoria d'esquerres que pugui guanyar les properes eleccions autonòmiques. L'autor afirma que actualment al si de l'esquerra es dona una clara tendència agregadora de les diferents sensibilitats existents, com ha demostrat el de-

bat produït al voltant de l'anomenada Olivera, que contrasta amb la tendència disgregadora de l'espai de centre-dreta, amb dos elements claus per Obiols, com són l'augment de les divergències entre els dos socis de la coalició CiU i el pacte de la coalició nacionalista amb el PP. Però perquè aquest objectiu sigui possible, adverteix l'autor, és imprescindible una reforma en profunditat del món de l'esquerra, tant pel

Raimon Obiols recull les propostes en el llibre 'Nou segle, nou cicle'. El dirigent del PSC defensa la viabilitat de crear una nova majoria a Catalunya.

que fa a les formes d'organització, els partits, com també en els continguts i actituds.

En aquest terreny, s'estén sobre la necessitat de reformar el PSC posant sempre com a exemple la reforma impulsada per Blair al Labour Party. D'aquesta manera, aprofita per denunciar l'immobilisme de l'aparell i acusa alguns dels responsables territorials del partit —els anomenats “capitans”— d'arribar a “desitjar que hi hagués el menor nombre possible d'afiliats locals, per tal de mantenir el control de la seva agrupació” o fins i tot, d'afavorir “afiliacions massives però irreal”.

Caràcter nacional. Raimon Obiols aprofita per repassar en forma de crònica el debat que s'ha produït en el darrer any al voltant de l'Olivera d'esquerres, analitzant les posicions que han pres els tres partits implicats, el PSC, IC i ERC, com també les re-

accions que ha despertat en l'àmbit de CiU i del PP. En aquest context, el dirigent socialista reconeix que una de les coses que ha dificultat el diàleg entre les

Raimon Obiols defensa que el projecte de l'alternativa d'esquerres ha de tenir “caràcter nacional”.

esquerres ha estat el vincle amb l'esquerra estatal que mantenen el PSC i IC. “Aquest és, en efecte, un obstacle real, el principal, en el camí cap a la confluència de l'es-

querra i el centre esquerra al nostre país”. Raimon Obiols admet que aquest fet ha servit de “gran arma del nacionalisme conservador” per desacreditar la possibilitat d'una entesa, però la solució a aquest fet segons l'autor no és el trencament dels vincles estatals amb el PSOE i IU, sinó que el nou projecte creat a partir de les confluències tingui caràcter “sobirà” per si mateix, independentment dels vincles orgànics que puguin mantenir alguns dels partits que l'integren. “El Nou Projecte ha de prendre el caràcter de projecte nacional”.

Aquest procés de confluència de l'esquerra ha generat, a parer de l'autor del llibre, “inquietud” entre els sectors del nacionalisme governant, que ha intentat enterar-lo “prematurament” quan no impedir-lo. Obiols acusa alguns dirigents de CDC de pressionar persones o organitzacions per evitar que col·laborin en el diàleg

Pensaments, reflexions, retrats....

Autogestió: “Paraula del passat? Potser sí, però no forçosament inadequada, ans al contrari, en una època de cansament i fàstic vers altres formes d'actuació de la política més velles encara (els falsos professionalismes, l'estrabisme d'una política tornada del qui-dia-passa-any-empeny, la corrupció en les diverses i lúgubres facetes) i sobretot més avorrides, desagradables i perilloses.”

Blair, Tony: “El líder del Partit Laborista britànic, quan fou preguntat sobre el programa del New Labor per a les ciutats britàniques, va respondre: ‘El nostre programa és molt concret: volem fer el que es fa a la Barcelona de Maragall.’”

Carod Rovira, Josep Lluís: “S'ha mantingut en un actitud més freda i distant que la que adoptà en el seu moment Colom davant l'eventualitat d'una alternativa conjunta de les

esquerres, però en canvi més sòlida i més fiable.”

Colom, Àngel: “Colom ha passat d'un perfil de *hippy* tardà a una imatge de polític convencional d'ulleres daurades.”

Discòrdia: “En un país com el nostre en què la gent d'esquerra, en general, té un esperit molt unitari, l'espectacle de la discòrdia abrupta té conseqüències devastadores i no beneficia ningú, excepte la dreta.”

Dreta: “La dreta fa funcionar el seu model: el diner dominant les persones, el mercat dominant la política democràtica, la manipulació dominant la deliberació, els ‘polítics’ dominant els ciutadans.”

Esquerra: “L'esquerra apareix, en efecte, en el seu camí cap al futur, lluint agnòsticament entre una força que

des del passat l'empeny cap endavant (la seva tradició, l'esforç i la lluita de tots aquells que en el passat lluitaren pels nostres mateixos ideals, i pels nostres mateixos valors) i una força que vol impedir-li avançar (les resistències, inèrcies, viscositats, del present que es resisteix al canvi).”

Esquerres: “Ser d'esquerres vol dir, en primera instància, combatre l'escepticisme, les actituds desmenjades i displicents i el seu correlat exacte: les reverències, els llepaculs, els aprofitats...”

Franquisme: “Que el franquisme durés tants i tants anys és un misteri incomprendible que encara avui em sorprèn i m'indigna. Quina bestiesa. I quina vergonya.”

Felicitat: “No és adoctrinament afirmar que la persona feliç no és la que consumeix més, la que guanya els al-

entre el centre i l'esquerra que propugna Pasqual Maragall.

La fórmula que defensa Obiols per l'alternativa d'esquerres no és una suma de sigles –descarta la llista única–, sinó el forjament d'una sintonia que coincideixi en un programa comú. Programa que hauria de tenir com a punts principals la prioritat en l'educació, el desenvolupament de mesures polítiques de promoció de la igualtat d'oportunitats, l'establiment d'un nou pacte econòmic i social, una reforma polític-administrativa de la Generalitat, la preservació del medi i l'establiment d'un nou paradigma catalanista orientat cap a "una afirmació identitària i sobiranista de caràcter federalista."

El candidat. Les pàgines del llibre recullen nombrosos elogis a la figura de Pasqual Maragall i a la seva tasca com a alcalde de Barcelona. De tota manera, Rai-

Raimon Obiols, (esquerra) dedica en el seu llibre nombrosos elogis a Pasqual Maragall. Considera que és imprescindible per al futur de l'esquerra catalana.

mon Obiols no vol precipitar esdeveniments. "No voldria que aquests comentaris fossin interpretats com un simple al·legat a favor d'una candidatura de Maragall en unes properes eleccions". Tot i aquest advertiment, quan es refereix a Nadal només el consi-

dera un candidat "plausible", mentre que de Maragall diu que "Ni Barcelona ni Catalunya poden permetre's el luxe de prescindir d'un home que pot i ha de donar encara molt de joc".

Pere Martí

tres, la que 'triumfa en la vida', sinó la que es realitza en la seva relació solidària amb els altres."

Intel·lectuals: "Un poeta hindú deia que els intel·lectuals eren com els elefants, 'només són bells quan bramulen, ferotges, a la selva, o bé quan serveixen de muntura als reis'. Doncs bé, encara que hom pugui estar-hi d'acord, des d'un punt de vista estètic, no és aquesta alternativa la convenient en les nostres condicions presents."

Llops: "Aquest és un llibre contra corrent. Però, insisteixo, optimista: ha estat escrit amb l'esperança que pugui contribuir a la recuperació del gust per la participació política dels optimistes, que no volen esdevenir ni llops contra els altres homes, ni tampoc llops solitaris."

Maragall, Pasqual: "Hem fet política més o menys plegats durant tota la vida. Me l'estimo molt i a vegades m'irrita: això és propi de germans o, més exactament, de germans siamesos."

Misèria: "Si no s'avança en una línia de progrés global, una minoria privile-

giada de la humanitat, cada vegada més malalta d'abundància i de por, arribarà a un estat de misèria espiritual i afectiva que esdevindrà el reflex correlatiu de la misèria física, material, dels milers de milions de desposseïts."

Obrers: "La dreta presenta les coses com si els obrers haguessin deixat d'existir. Com si fóssim en la societat del 'burgès universal'. Doncs bé, cal dir que de treballadors, a Catalunya, d'haver-n'hi, n'hi ha, en són molts, i no són precisament *meigas gallegues*..."

Orfes: "Hi ha una orfandat dels joves de Catalunya en relació a la política. De fet, no és que els joves hagin abandonat la política sinó més aviat al revés: és la política la que ha abandonat els joves."

Pujol, Jordi: "L'únic militant de CDC que no segueix les consignes sobre el que s'ha de dir (parlo del senyor Pujol) va atacar duríssimament la plataforma Catalunya Segle XXI, amb una intencionalitat ben clara: fer tan difícil com fos possible que Miquel Roca s'hi incorporés; i advertir la gent d'UDC que

la seva col·laboració amb la plataforma impulsada per Pasqual Maragall seria considerada *casus belli*."

Sánchez, Jordi: "El vaig tornar a trobar, temps després, a El Escorial, on vaig ser invitat a donar una conferència en un curs d'estiu d'una universitat madrilenya. Ell hi era matriculat, i haig de confessar que la seva presència allà em semblà tan exòtica com si veiés un petit tibetà o un indi de l'Amazònia fent d'anxaneta a la plaça de la Bisbal del Penedès. Convindreu que, en principi, no és El Escorial el lloc on hom espera trobar-se amb un exponent de l'independentisme *enragé*."

Xavier Rubert de Ventós & Xavier Bru de Sala: "Curiosament el primer, que havia estat durant anys diputat del PSC a Madrid i a Estrasburg, desenvolupava un discurs nacionalista de resonàncies a voltes 'convergens', mentre que el segon, tingut en el passat per un destacat membre de la numèricament migrada *intelligentsia* de CiU, es manifestava crític amb l'establishment de la coalició governant." (*En un debat al Canal 33*).